

[Maisted]

det var hr. Ellemann-Jensen og fremskridtspartiet jo enige om. Problemet er, at vi altså optræder godgørende med andre menneskers penge. Vi tillader os den luksus at fortælle verden, hvor gode vi vil være over for alle andre mennesker, og så går vi ud og låner pengene til at finansiere vor egen godhed. Det burde være indlysende, at man må holde op med en sådan politik, og at man først og fremmest skulle koncentrere sig om at få orden i landets egen økonomi.

Det er hyklerisk og moralsk forkasteligt, når en mand som hr. Bolvig står heroppe og angriber fremskridtspartiet og fortæller, hvilket menneskeligt ansvar han føler over for u-landene, når han ikke vil være med til at bringe orden i vor egen økonomi, men fortsat vil låne penge af andre landes arbejdere for at finansiere sin egen godhed. Det er foragt for den danske befolkning, når man siger til den: de problemer har vi ikke tillid til at selv ad frivillighedens vej vil være med til at løse, det skal vi nok løse for jer. Det er symptomatisk for alle de ordførere, der er så godgørende med andre menneskers penge.

Minister Lise Østergaard:

Jeg vil gerne give udtryk for meget stor glæde over den brede tilslutning, som debatten her i dag har givet til regeringens bistandspolitik, og jeg vil gerne udtrykke meget stor glæde over den helt isolerede stilling, som fremskridtspartiets synspunkter indtager i dette spørgsmål. Jeg er meget glad over dette, for jeg ville have været svært bekymret med hensyn til Danmarks anseelse, ikke bare i u-landene, men sandelig også i gruppen af i-lande, hvis vores bistandspolitik var præget af fremskridtspartiets snæversynede holdning i disse spørgsmål. Vi ville ikke blive regnet for jævnbyrdige eller ligeværdige samtalepartnere i vores egen del af verden, hvis det var tilfældet.

Jeg vil også gerne have lov at udtrykke megen glæde over den fra mange sider fremførte kraftige anerkendelse af den dygtighed og den sagkyndighed, som præger det meget store arbejde, der udføres af bistandsadministrationen Danida og af de udsendte medarbejdere. Danidas arbejde har jeg jo selv haft lejlighed til at følge på nærmeste hold her i det forløbne år, og det har vakt min dybe respekt og beundring. Jeg er også meget glad

over den støtte, som fra mange sider er givet os til nødvendigheden af, at dette bistandsapparat kan udvides personalemæssigt i takt med de opgaver, som skal løses.

Med hensyn til hr. Jørgen Juniors indlæg må jeg jo nok sige, at jeg er glad for, hvad hr. Jørgen Junior kalder min smukke barnetro, og det, som han kalder min oplyste naivitet, når jeg sammenligner det med den fordomsfulde uvidenhed, som ligger bag de eksempler, der er fremført både fra hr. Jørgen Juniors side og fra hr. Arentofts side, med hensyn til vores bistandssamarbejde. Den tankegang, at vor udviklingsbistand bruges til storoprustning, kan kun fortælle, at hr. Jørgen Junior intet kender til den omhyggelige bistandsadministration, som foretages for hver eneste krone af de skatteborgerpenge, der bruges i udviklingslandene. Den tankegang, at Indien yder udviklingsbistand til Afrika, er ligeledes forfejlet. Indien yder teknisk bistand til Afrika, for øvrigt hvad den økonomiske del angår i nogle tilfælde i samarbejde med Sverige.

Når hr. Jørgen Junior hævder, at vi i særlig grad giver u-landsbistand til marxistiske lande, så må jeg minde hr. Jørgen Junior om, at vore hovedsamarbejdslande er Kenya, Tanzania, Indien og Bangladesh. Jeg har svært ved at se, at hovedparten af disse lande er marxistiske.

Når hr. Jørgen Junior taler om, at der intet værdifuldt er i at forære andres penge væk, er jeg glad over at se, hvor isoleret dette standpunkt står her i folketinget, for det hviler på en fuldstændig mangel på forståelse af sammenhængen i udviklingen af verdensøkonomien i disse år.

Med hensyn til hr. Arentofts indlæg er der blot to punkter, jeg gerne vil kommentere, også fordi de rummer spørgsmål.

Hr. Arentoft taler til fordel for udviklingskontrakter blandt ligeberettigede partnere som den ideelle form for bistandssamarbejde. Det er jo den bistandsform, der praktiseres af Sovjetunionen og Kina. Sovjetisk bistand har ofte karakter af den slags såkaldte kontrakter, hvor u-landene betaler med råvarer til genfæld for kapitalgoder, og det er en form for bistand, der forudsætter, at den ydes til lande, som har råstoffer at levere. Uden dette ville den ikke kunne finde sted. Dernæst forudsætter den en samhandelsform, som man har i de såkaldte statshandelslande,